

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 21 (1989)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 21 (Γενάρης-Φλεβάρης-Μάρτης 1989)

Απ' τα ωραιότερα Δημοτικά μας τραγούδια

Ιωάννης Κατσικοβόρδος

doi: [10.12681/prch.41484](https://doi.org/10.12681/prch.41484)

Copyright © 2025, Ιωάννης Κατσικοβόρδος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κατσικοβόρδος Ι. (2025). Απ' τα ωραιότερα Δημοτικά μας τραγούδια: Ανάτυπο από την επιστημονική περιοδική έκδοση Ένωση Επιστημόνων Νομού Καρδίτσας "Γνώση και Γνώμη", τόμος 1987. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (21), 51-53. <https://doi.org/10.12681/prch.41484>

ΑΝΑΤΥΠΟ ΑΠΟ
«ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΓΝΩΜΗ»
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΩΣΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΝΟΜΟΥ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
Τόμος 1987

Απ' τα ωραιότερα Δημοτικά μας τραγούδια

του Γιάννη Κατσικοβόρδου

ΜΟΙΡΙΟΛΟΙ

Δεν σ' είχα για την μαύρη γη
για τ' άλαλο το χώμα
σ' είχα για γάμους για χαρές
για τα καλά σεργιάνια

* * *

Ο Χάρος με ξεγέλασε
μούπε έλα κοντά μου
έχω το Μάη στην πόρτα μου
και τον Απρίλη στρώμα

* * *

Εδώ Μάη δεν εύρηκα
ούτε και τον Απρίλη
κια γεύομαι τα χώματα
της πλάκας το φαρμάκι

* * *

Και μούφαγε τα νειάτα μου
και την λεβεντιά μου
το σώμα μ' χώμα γίνηκε
κι' η εμορφιά μ' χορτάρια
και το κορμάκι μ' το λιγνό
η γης το καμαρώνει

* * *

Τι λες μωρή γιαγιά
εγώ πήγα στην αλησμονιά
π' αλησμονιούνται ο κόσμος
π' αλησμονάνε οι μάνες τα παιδιά
κι' αδελφές τ' αδέλφια
π' αλησμονιέται και τ' ανδρόγυνο
δίχως το θεμάτους;

* * *

Πες μου καλή μου τσούπρα
πότε να καρτερέσω
ν' αφήσω την πόρτα ανοιχτή
και την φωτιά αναμμένη

* * *

Κλείσε γιαγιά μ' την πόρτα σου
Σβήσε και την φωτιά σου
Κι' εγώ πίσω δεν έρχομαι
και πίσω δεν γυρίζω

* * *

Γιατί παιδί μ' ορκίζεσαι
γιατί αρνιέσαι
Εγώ πάω στην αλησμονιά
π' αλησμονιούνται ο κόσμος
π' αλησμονούν οι μάνες τα παιδιά
κι' αδελφές τ' αδέλφια

και το καλό ανδρόγυνο
κι' αυτό αλησμονιέται

* * *

Τ' αδέρφια όντας σμίγουνε
οι στράτες καμαρώνουν
Κι' ό όντας θα ξεχωρίσουνε
και τα βουνά ραγιούνται

* * *

Χαρά στις μάνες με παιδιά
τις μάνες με τ' αδέρφια
και τα καλά τ' ανδρόγυνα
που ζούνε και οι δυό άνταμα

* * *

Χαρά τους εύρει χαίρονται
και λύπη την περνάνε
κι' αν έχουν στράτα μακρυνή
αντάμα θε να πάνε.

* * *

Κι' αν έχουν και μικρό παιδί
αντάμα θα το πάρουν
κι' άλλος την σαρμανίτσα
κι' αν εύρουν λάσπες και νερά
την παν' από το χέρι.

* * *

Ο Χάρος τους αγνάτευε
από ψηλή ραχούλα
αυτού που πάτε ανδρόγυνο
ο ένας θα γυρίσει

* * *

Ποιος σουπ' χάρε μου
που θα γυρίσει ο ένας
Εψές, είμουν στους ουρανούς
μαζί με τους αγγέλους
τ' ακουες που τα έγγραφαν
με τους αποθαμένους

* * *

Παιδί μα τι στράτα έχασες
το σπίτι δεν θυμάσαι
Ούτε την στράτα έχασα
Και το σπίτι μου το ξέρω

* * *

Μηνα ποτάμια σ' έκλεισαν

Μηνά βουνά με χιόνια

Μήτε ποτάμια μ' έκλεισαν

Μήτε βουνά με χιόνια

* * *

Εγώ τα χιόνια τα πατώ
τα κρύσταλα τσακίζω

* * *

Ο Χάρος πήρε τα κλειδιά
πάει μακρυνά στα ξένα
Στο έμπα είναι ανοιχτές
Στο έβγα είναι κλεισμένες

* * *

Πάει στην Πόλη για άλογο
Στην Βενετιά για σένα
Και στην Κωνσταντινούπολη
γιασ κάρινη κασέλα

* * *

Όσο να πάει και να ρθει
κι όσο να πισογυρίσει
Οι κλειδαριές εσκούριασαν
μαρμάρωσαν οι πόρτες

* * *

Ανοιξ' μωρ' έρημη κλειδωνια
και συ μαγκούφα πόρτα
Θέλω να πάω στο σπίτι μου
να πάω στους γονείς μου

* * *

Εψές προψές επέρασα
από το νεκροταφείο
Άκουσα μνήμα που βόγκαε
και βαρυναστενάζει.

* * *

Κι' στέκω η μαύρη και το ρωτάω
και βάρια το ξετάζω
Τι έχεις μνήμα μ' και πονάς
και βαρυναστενάζεις

* * *

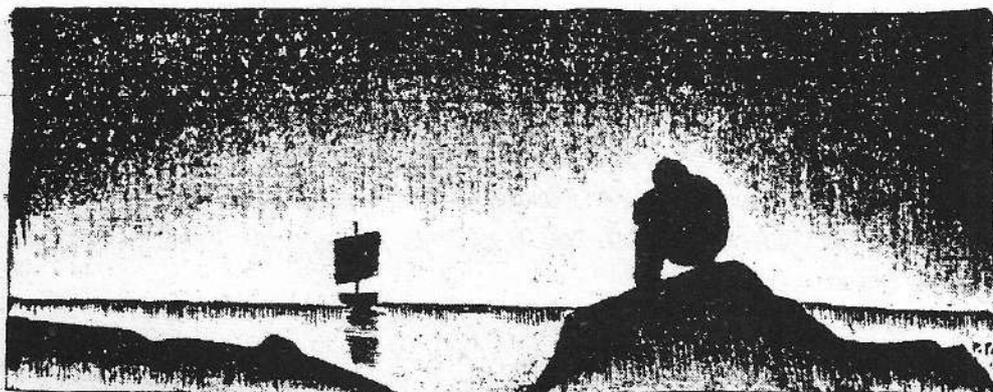
Μηνά το χώμα σε βαραίν'
Μηνά και το σκοτάδι
Μήτο το χώμα με βαραίν'

Μήτε και το σκοτάδι.

* * *

Μου πόνεσε για τον ντουινιά
για τον απάνω κόσμο
Μου πόνεσε για τη μανούλα μου
Θέλω να την ανταμώσω

Κατεγράφη από
Γιάννη Κατσικοβόρδο
Φοιτητή Φιλοσοφικής Α' ετούς
Πανεπιστημίου Αθηνών
τον Απρίλιο του 1953
Στο χωριό Λέλοβα (Θεσπρωτικό)
Πρέβεζας

ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Νηπενθές

Βογκάει η ζωή κι ο στανγκμός βαρύς αντιβοίζει
απ' τη κορφή κάποιου βουνού διαβαίνει έν' αστεράκι
πνέει τα λoίσθια! ω ψυχή, δακρύζει ένα δενδράκι
αχός στα στέρνα μου αντηχεί, που τάχατες φωτίζει;

Άστρο χλωμό λιγάκι φως, θαμπή η αυγή προβαίνει.
Να πένθιμο κουδούνισμα ακούω στο πηγαιμό μου.
Νεκροκεράκι μου λευκό ποιός ξέρει το χαμό μου
Νάναι γιορτή ξημέρωμα; Έ! χρόνε! τι συμβαίνει;

Δ. Γολέμης